

Meneer de voorzitter, beste vrienden,

Jullie zien en horen het goed, dit jaar is het mijn beurt om het woord tot jullie te richten.

Een speech schrijven is niet zo eenvoudig. Hij mag niet saai zijn, want dan ben je in de kortste keren de aandacht kwijt, vooral als men moet spreken tijdens een receptie of een maaltijd.

Achter de schermen werd intensief druk op mij uitgeoefend om mijn speech zo kort mogelijk te houden.

Een speech moet echter aan een aantal voorwaarden voldoen en een aantal vaste items bevatten.

Eerst een vooral een verwelkoming,

Daarmee gaan we dus beginnen. In naam van onze Voorzitter LtKol Peter Pattyn en in mijn naam heet ik jullie nogmaals, van harte welkom op deze "Korpsmaaltijd". Cette année, nos amis français sont, de retour, Le LtKol Jean Caenen et Comd Michel Van Loocke, soyez les bienvenus.

Daarnaast moet ik enkele mensen verontschuldigen. Onze ProvComd LtKol Christophe Onraet was liever hier geweest, maar vanavond moet hij zijn echtgenote volgen naar een optreden in het Ieperse. LtKol Carlos Vermeulen, directeur CCMP te Ieper laat zich verontschuldigen. Verschillende personaliteiten hebben deze avond, andere verplichtingen, waaronder onze gouverneur. Didier Vanhoucke, voorzitter van Brugs Ommeland laat zich verontschuldigen. En ook de voorzitter van Mars & Mercurius Jan Devos is er niet bij.

In een speech hoort ook een serieus gedeelte.

Meestal gaat dit gedeelte over de vereniging zelf. Daar gaan we. De "Groepering" telt op dit ogenblik meer dan 100 betalende effectieve leden en ik kijk naar onze TAK 1 of deze cijfers nog actueel zijn. Ook dit jaar werd de familiedag een succes en de afwezigen hadden zeker ongelijk en dan moet ik beschaamd in eigen boezem kijken. Samen met onze Franse vrienden uit Duinkerke werd terug het schieten georganiseerd.

Wie dit jaar meedeed aan de 4-daagse, zal ondervonden hebben, dat het een hete augustus maand was.

Hoopgevend voor ons reservisten is het feit, dat er verder overleg is over "de toekomst van de reserve". Misschien zullen de iet wat oudere reservisten onder ons de wenkbrauwen fronsen en denken: Nog maar een keer! Laat ons optimist blijven. Op het symposium laatsleden was men over één ding overtuigd: een goed uitgebouwde reserve is noodzakelijk. Alleen al het feit, dat er heel wat Korpscommandanten aanwezig waren is een hoopvol teken.

Maar de belangrijkste gebeurtenis voor onze groepering is wel, dat Zijne Majesteit de Koning ons, dit jaar, heeft gemachtigd, de titel van Koninklijk te voeren. Sedert 04 Mar 2016 gaan we door het leven als KGRW. Vroeger dacht ik dat deze titel enkel aan muziekverenigingen werd geleend, zoals de "Koninklijke Harmonie van de ...." En iedereen kan dit wel aanvullen.

Op het eerste zicht lijkt deze vergelijking van onze “Groepering” met een “Harmonie” misschien wat oneerbiedig, maar als men wat dieper nadenkt, dan gaat de vergelijking wel op. Als we ieder lid van de vereniging nu eens beschouwen, als een muzikant met elk zijn eigen instrument, dan vormen ze in samenspel een harmonisch geheel. Alhoewel niet alle leden officieel als actieve reservist worden beschouwd, blijft iedereen wel actief. Al was het maar als lid van één of andere vaderlandslievende vereniging of comité.

In een speech mag een minder serieus gedeelte er ook in.

Alhoewel de aanleiding wel serieus was. Mag ik jullie een vraag stellen. Wie zag de beelden in het nieuws, van de betoging van onze militairen in Brussel. Ik kreeg een “déja vu”. Ze deden me terugdenken aan onze laatste wederoproeping met het 24Li in 2004. in samenwerking met de politie van Roeselare. Tijdens één van de oefeningen, die doorging in de kazerne in Lombardsijde, mochten wij betogers spelen en de politie uitdagen. In plaats van met citroenen te werpen, wierpen wij, met water gevulde ballonnen. Met veel machtsvertoon werd gepoogd ons tegen te houden, het watercanon werd ei zo na niet ingezet, maar ze hadden het verdorie lastig met ons.

In een speech hoort natuurlijk ook een bedanking.

Ik wil hierbij het bestuur van de KGRW bedanken, dat de Vriendenkring van 24Li zich opnieuw mocht aansluiten bij deze Korpsmaaltijd.

Daarnaast wil ik dat jaar ook onze partners bedanken. Wordt er niet gezegd, dat er naast elke reservemilitair ook een sterke vrouw staat? Ook voor hen is er in de loop der jaren veel veranderd. Terwijl manlief vroeger verschillende dagen en weekends weg was om te oefenen, waarbij de partners konden genieten van wat rust en reikhalzend uitkeken naar manliefs thuiskomst (een tekeningske hoef ik niet te maken, zeker), zijn de wederoproepingsdagen beperkt. Dames bedankt voor jullie geduld en steun.

En tot slot , het slotwoordje.

Een fijne avond verder en laat het jullie smaken!